

olle temma sõame ligutaminne ei kuike kawwas. — Töise paksiva talle wina, pilkasiwa temma murreliko meeit, ja et temma kül eddimält es tahha neidega kokkoseitsi, kui se wiin olli árrawoetu, ja på hullus naakas minnema, sis es olle ennamb waese emma sõnna, ei omma pattu hukkatus melen, nink peake olli Jaan jälle omma wanna jone päält, ja veel hullemb, kui temma enne olli olnu.

Kui veel laiwo töisel päival merde es sa minna, funna tuul perri es tahha olla, sis olli ne koppiko pea árra-raisatu, mes Janil ütten olli, ja kawwala kaupleja, kes wangele sedda wina laiwa pale töiwa, es tahha ennamb middake Janile anda. Sis tössi se pattu himmo. Hullust pääst tannit temma kui elloj selle jogi perra, kisk sedda piibli ramato, mes emma wimses armo perrandusses olli andnu — kon temma neid falli sõnnu tuhhat förd omma silmawega olli kastnu, — sedda kisk temma akna päält, ja pak sedda wina vasta wahhetada. Ramatul olli hõbbe-hagi, neide perrast himmust sedda se kaubamees, ja Jaan and wina vasta omma Piibli-ramato árra. — Ent se wanna sõamihhe südda läts wallo täüs. „Sinna kelm!“ ni pand temma Janile pale, — ost se ramato kaupleja käest, ja läts, nink and sedda Jani emmale taggas, ja üttel: „Maine, „árra ikke, sinno poig ei olle sedda silmawet wäärt, mes sinna temma perrast wallat.“

Ent emma murret tost veel ennamb, seit nüüd olli fa se wimane lotus árralöpnu, et surm tedda ütskörd pojaga piddi jälle ühhendama.

Laiwo olli merde árealännu. Rand katte silmisti. Es nötta muud kui wet ja taiwast. Ent tost tunnist sani, kui Jaan sedda kallist ramatut olli árrawahhetanu, olli kui ûts rasse kiowi temma sõame pale kalutu. Üts salamahtu hirm ja wärriseminne kawwe temma luije mõda, ja ösel kui kik maggasiva, sis olli se wanna seersanti hääl temma körwun, ja heidit tedda unne päält. Ja kui temma maggama jái, sis náüdeti unnen temmale se wanna emma, kuis temma sääl wangti tornin maan olli, ja se ramatot